

Arrest

nr. 89 908 van 16 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 7 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 mei 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan verzoeker ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BARBIEUX, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 5 oktober 2009 een asielaanvraag in als niet-begeleide minderjarige vreemdeling.

Op 29 maart 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker worden geweigerd. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Op 24 augustus 2010 verwerpt de Raad het beroep van verzoeker bij arrest nr. 47 383 en weigert eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 6 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Op 5 november 2010 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 29 november 2010 doet verzoeker expliciet afstand van deze aanvraag.

Diezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nogmaals de beslissing tot afgifte van een bevel om grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 14 december 2010 bij arrest nr. 53 057 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring van verzoeker tegen de voormelde beslissing van 6 september 2010.

Op 21 december 2010 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 17 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13*quater*).

Op 3 mei 2011 dient verzoeker een vierde asielaanvraag in.

Op 9 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid andermaal een beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13*quater*).

Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat de persoon die verklaart te heten J. P. B. S. (...)

geboren te G. (...), op (in) (...)1992

en van nationaliteit te zijn : Gambia

die een asielaanvraag heeft ingediend op 03.05.2011

Overwegende dat betrokkene op 05.10.2009 een eerste asielaanvraag indiende die op 29.03.2010 van het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 26.08.2010 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat op 05.11.2010 betrokkene een tweede asielaanvraag indiende die op 29.11.2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd afgesloten met een beslissing 'afstand'. Overwegende dat betrokkene op 21.12.2010 en derde asielaanvraag indiende die op 17.01.2011 door de DVZ werd afgesloten met een beslissing 'weigering van in overwegingname'. Overwegende dat betrokkene op 03.05.2011 een vierde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een bundel van een vzw voorlegt ter ondersteuning van zijn asielaanvraag. Overwegende dat in deze bundel staat dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat betrokkene eerste asielaanvraag van het CGVS en de RVV een negatieve beslissing kreeg. Overwegende dat deze bundel ook vier artikels bevat i.v.m. de situatie van homoseksualiteit in betrokkene land van herkomst. Overwegende dat deze artikels geen betrekking hebben op de persoonlijke situatie van betrokkene. Overwegende dat betrokkene bij zijn eerste asielaanvraag reeds artikels voorlegde over de negatieve houding die men in Gambia heeft t.o.v. homoseksualiteit, en betrokkene asielaanvraag desondanks negatief werd afgesloten. Overwegende dat betrokkene een ansichtkaart, geschreven door een vriend voorlegt. Overwegende dat dit document een duidelijk gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat betrokkene een opsporingsbericht van de politie op datum van 15.09.2009 voorlegt. Overwegende dat betrokkene dit document reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn drie vorige asielaanvragen. Overwegende dat betrokkene twee enveloppen voorlegt waarin de ansichtkaart het opsporingsbericht werden verstuurd. Overwegende dat deze enveloppen enkel bewijzen dat er twee verzendingen naar betrokkene gebeurden, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn. Overwegende dat betrokkene een brief van hem aan zijn oom voorlegt op datum van 16.06.2010. Overwegende dat deze brief bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene een brief van zijn oom gericht aan betrokkene op datum van 20.07.2010 voorlegt. Overwegende dat betrokkene deze brief reeds voorlegde bij zijn vorige asielaanvraag. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten

of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de substantiële vormvereisten en van het algemeen beginsel van behoorlijk beheer. Tevens voert verzoeker machtsoverschrijding aan.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

4.1.1.

De bestreden beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, dient nietig verklaard te worden wegens de afwezigheid van een substantiële vormvereiste.

Meer bepaald ontbreekt een handgeschreven ondertekening van de persoon gemachtigd tot het nemen van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing vermeldt dat deze genomen is door de attaché B. D. (...) maar draagt geen originele handtekening.

Er figureert enkel een ingescande handtekening op de beslissing.

Een handtekening definieert zich als een handgeschreven kenteken met dewelke de ondertekenaar op gebruikelijke wijze zijn identiteit aan derden toont.

De handgeschreven handtekening waarborgt de authenticiteit van de beslissing en de identificatie van de auteur ervan.

De handtekening van de opsteller van de administratieve beslissing moet beschouwd worden als een essentieel bestanddeel zonder dewelke de beslissing onbestaande is.

Het gaat bijgevolg om een substantiële vormvereiste.

4.1.3.

De kwestieuze handtekening kan evenmin beschouwd worden als een elektronische handtekening in de zin van art. 2 van de wet van 9 juli 2000 betreffende de elektronische handtekeningen en de certificatie-diensten, dat als volgt bepaald :

"... Voor de toepassing van deze wet en de uitvoeringsbesluiten ervan wordt verstaan onder: 1 "elektronische handtekening" : gegevens in elektronische vorm, vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie. 2 "geavanceerde elektronische handtekening" : elektronische gegevens vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie en aan de volgende eisen voldoet:

a) zij is op unieke wijze aan de ondertekenaar verbonden
b) zij maakt het mogelijk de ondertekenaar te identificeren
c) zij wordt aangemaakt met middelen die de ondertekenaar onder zijn uitsluitende controle kan houden;

d) zij is op zodanige wijze aan de gegevens waarop zij betrekking heeft verbonden, dat elke latere wijziging van de gegevens kan worden opgespoord"

Als elektronische handtekening wordt dus meer bepaald bedoeld de digitale handtekening en andere technische mechanismen die de authenticiteit van gegevens verstuurd via elektronische weg kunnen nagaan.

De verzoeker was evenwel geen bestemming in het elektronische verkeer.

De verzoeker heeft zich persoonlijk aangeboden bij de Dienst Vreemdelingenzaken zodat er geen enkele reden is om de kwestieuze handtekening te beschouwen als een digitale handtekening via elektronische weg.

4.1.4.

In casu werd de handtekening gekopieerd door middel van een scanner en uitgeprint.

Deze handtekening beantwoordt dus niet aan de definitie van de elektronische handtekening en nog minder aan die van de geavanceerde elektronische handtekening aangezien de verzoeker geen bestemming was in het kader van enig elektronisch verkeer.

"La signature dynamique ne doit pas être confondue avec le procédé consistant simplement numériser une signature manuscrite au moyen d'un scanner. Ce procédé; qui permet de reproduire l'infini le graphisme d'une signature manuscrite, ne diffère finalement de la reproduction par photographie que par son degré de perfection. Il ne présente aucune garantie quant à l'identité de la personne qui a opéré la reproduction. Le document qui porte une telle signature n'a pas plus de valeur qu'une simple photocopie. " (P. Lecocq - B. Vanbrabant, La preuve du contrat conclu par voie électronique, Act. Dr. 2002/3, p. 256)

4.1.5.

- a) *.De betreffende ingescande handtekening kan in principe door eender wie geplaatst worden.*
- b) *.Eveneens laat het niet toe na te gaan wie de daadwerkelijke auteur van de beslissing is en dus de hoedanigheid van deze persoon.*
- c) *.De verzoeker was geen bestemming van enig elektronisch verkeer.*
- d) *.De verzoeker was persoonlijk aanwezig op de zetel van de Dienst Vreemdelingenzaken.*

Door de gevolgde handeling kan de toegang tot de code van de kwestieuze ambtenaar bv. volstaan om de beslissing met ingescande handtekening te maken, door te sturen en af te printen.

Het is in die omstandigheden eveneens niet uit te sluiten dat de gescande handtekening kon worden aangebracht door een niet gemachtigde ambtenaar en de beslissing derhalve niet uitgaat van de bevoegde persoon.

Bovendien maakt de verzoeker geen deel uit van enig elektronisch verkeer zodat de ingescande handtekening niet kan door gaan als een geavanceerde elektronisch verkeer.

4.1.6.

De administratieve beslissing dd. 09/05/2011 is dus behept met een substantiële onregelmatigheid en is dus nietig.

"Het manuele karakter is immers een constitutief element van een rechtsgeldige gewone handtekening, zodat er geen waarde kan worden gehecht aan stempels, afdrukken of andere vormen waarbij die handtekening niet met de hand is gemaakt.

Dat de afdruk van de ingescande handtekening veeleer met een fotokopie kan worden gelijkgesteld doch niet als een manuele handtekening en, bij gebrek aan enig bewijs van beveiliging of versleuteling, evenmin als een elektronische handtekening kan worden beschouwd." (zie arrest RvSt, met nr. 193.106, 08/05/2009, 146.718/XIV-18.430)

De bestreden beslissing vertoont derhalve een substantieel vormgebrek."

Samenvattend valt verzoeker blijkens zijn betoog over het feit dat de handtekening die op de bestreden beslissing figureert geen handgeschreven handtekening is, wat volgens hem de schending van een substantiële vormvereiste betreft. Verzoeker stelt dat de betrokken handtekening evenmin een elektronische handtekening is maar een ingescande handtekening, waarvan hij enkele nadelen opsomt. Verzoeker verwijst ten slotte nog naar een arrest van de Raad van State nr. 193.106 van 8 mei 2009.

Het staat niet ter betwisting dat de handtekening die figureert op de bestreden beslissing geen handgeschreven handtekening is. Geen enkele wettelijke bepaling schrijft echter in het algemeen voor dat een administratieve rechtshandeling manueel dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Geen enkele bepaling van de vreemdelingenwet of enige uitvoeringsbepaling daarvan bepaalt dat de beslissingen die getroffen worden betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of die betekend worden een manueel aangebrachte handtekening dienen te bevatten (cf. RvS 30 september 2008, nr. 186.670).

Verwerende partij betwist blijkens haar nota niet dat de handtekening die figureert op de bestreden beslissing een ingescande handgeschreven handtekening is.

Artikel 2, tweede lid, 1° van de wet van 9 juli 2001 houdende vaststelling van bepaalde regels in verband met het juridisch kader voor elektronische handtekeningen, de elektronisch aangetekende zending en certificatie diensten (hierna: de wet van 9 juli 2001) omschrijft een elektronische handtekening als *"gegevens in elektronische vorm, vastgehecht aan of logisch geassocieerd met andere elektronische gegevens, die worden gebruikt als middel voor authenticatie."*

Bovenstaande definitie van de elektronische handtekening is vrij vaag. In de voorbereidende werken bij de wet van 9 juli 2001 kan men het volgende lezen: *"De specialisten gaan er over het algemeen mee akkoord dat het begrip elektronische handtekening een algemeen begrip is waaronder verscheidene technische mechanismen vallen die als handtekeningen kunnen worden beschouwd, voor zover zij, apart of in combinatie met andere elementen, het mogelijk maken bepaalde functies te verwezenlijken (identificatie van de auteur van de akte, uiting van instemming met de inhoud van de akte enz.) die*

essentieel zijn voor deze juridische instelling. Deze mechanismen kunnen in verscheidene categorieën worden gegroepeerd: de gedigitaliseerde met de hand geplaatste handtekening, de biometrische handtekening, de geheime code gekoppeld aan het gebruik van een kaart, de digitale (of numerieke) handtekening en andere toekomstige mechanismen.” (Parl. St. Kamer 1999-2000, 2e zitting van de 50ste sessie, Doc 0322/001 p.6-7).

In de rechtsleer kan hieromtrent het volgende gelezen worden:

- “Deze definitie is zeer ruim en technologieneutraal. Zij omvat zowel beveiligde als onbeveiligde methoden en technieken voor het plaatsen van een handtekening op elektronische wijze, in tegenstelling tot de handtekening geplaatst met de hand. Hieruit volgt dat het plaatsen van een naam of elektronisch adreskaartje onder een elektronisch bericht, het scannen van een handgeschreven handtekening of het invoeren van een pincode een elektronische handtekening vormen in de zin van de wet (...).” (G. SOMERS en J. DUMORTIER, *Electronische post juridisch bekeken, Die Keure, Brugge, 2007, p.35*);
- “Ieder elektronisch substituut voor de klassieke handgeschreven handtekening, is een elektronische handtekening. Het is een handtekening in de juridische zin die op een elektronische wijze is geplaatst. (...) Het begrip “elektronische handtekening is technologieneutraal. Elke techniek die een substituut voor de handgeschreven handtekening kan creëren, kan een elektronische handtekening opleveren. Een veel gebruikte techniek is de techniek van de “gedigitaliseerde handgeschreven handtekening”. De ondertekenaar kopieert de gedigitaliseerde, grafische weergave van de handgeschreven handtekening (bitmap) naar het tekstverwerkingsbestand dat het document bevat dat hij ondertekenen wil bijv. door inscanning van de handgeschreven handtekening. Deze techniek leunt het dichtst aan bij het concept van de handgeschreven handtekening en dit soort elektronische handtekening zal men dan ook het best herkennen als handtekening.” (J. DUMORTIER en S. VAN DEN EYNDE, “De juridische erkenning van de elektronische handtekening”, *Computerrecht, 2001, nr. 4, p. 185*);
- “Een elektronische handtekening kan echter eveneens een bestandje zijn met een beeld van een gescande handgeschreven handtekening, dat in een tekstverwerkingsdocument geïmporteerd is. De richtlijn wenst dus een zo breed mogelijke invulling te geven aan het begrip van de elektronische handtekening (...). Een typische vorm van gewone elektronische handtekening waarmee de rechter kan geconfronteerd worden is het gescande beeld van een handgeschreven handtekening die in een elektronisch document wordt ingevoegd.” (P. VAN EECKE, *De handtekening in het recht - Van pennentrek tot elektronische handtekening, De Boeck & Larcier, Brussel, 2004, p.421 en 551*);
- J. VANDENDRIESSCHE geeft in *Praktijkboek - Recht en internet, titel II - Hoofdstuk 13, De Elektronische handtekening (Vandenbroele, 2006, p. 10)*, als voorbeeld van een toepassing van een elektronische handtekening, een elektronische afbeelding van een handgeschreven handtekening, dat hij als volgt omschrijft: “Aan de hand van technische apparatuur is het mogelijk een elektronische afbeelding te creëren van een handgeschreven handtekening die dan aan andere elektronische documenten kan worden gehecht. De afbeelding geeft de handgeschreven handtekening op elektronische wijze weer. Deze techniek kan vergeleken worden met een foto van een handgeschreven handtekening maar dan elektronisch. De elektronische afbeelding van een handgeschreven handtekening kan vervolgens ingevoegd worden (als afbeelding) in het te ondertekenen document.”;
- Ook volgens S. DE BACKER is een gescande handtekening een vorm van een gewone elektronische handtekening (*De juristenkrant, 18 november 2003, afl. 78, p. 1*);
- “Een gescande handgeschreven handtekening dat in een tekstverwerkingsbestand wordt geïmporteerd, kan beschouwd worden als een gewone elektronische handtekening” (P. VAN EECKE, “Bewijsrecht en digitale handtekeningen: nieuwe perspectieven”, in *Tendensen in het bedrijfsrecht 10: de elektronische handel, Bruylant Brussel / Kluwer Antwerpen 1999, p. 259*);
- “Deze nieuwe omschrijving omvat dan zowel een gescande handtekening, een pincode, een biometrische identificatie als een handtekening bekomen door symmetrische of assymetrische encryptietechnieken.” (R. DE CORTE, “Elektronische handtekening & identificatie in de virtuele wereld, in X., *Privaatrecht in de reële en virtuele wereld, Kluwer, Antwerpen, 2002, nr. 880, p. 504.*)

Uit het bovenvermelde volgt dat de gescande handgeschreven handtekening die zich bevindt op de bestreden beslissing dient te worden beschouwd als een (gewone) elektronische handtekening. Het is immers blijkens de informatie van de verwerende partij een handtekening die op een elektronische wijze is geplaatst op een elektronisch aangemaakt tekstverwerkingsdocument. Het gegeven dat een elektronisch aangemaakt tekstverwerkingsdocument met de gescande handgeschreven handtekening uitgeprint wordt en de papieren versie vervolgens in het administratief dossier opgenomen wordt en betekend wordt, houdt niet in dat de gescande handgeschreven handtekening die zich erop bevindt, haar aangemaakt “elektronisch karakter” verliest (cf. de in punt 2.19. geciteerde rechtsleer en P. VAN EECKE, *De handtekening in het recht - Van pennentrek tot elektronische handtekening, De Boeck &*

Larcier, Brussel, 2004, p. 553-554, die onder de rubriek "presentatie van de handtekening aan de rechter" het volgende stelt: "*Waarschijnlijker is echter dat het elektronisch bewijsstuk helemaal niet op elektronische wijze aan de rechtbank wordt meegedeeld maar op een papieren drager wordt afgedrukt en bij het dossier wordt gevoegd (...). Een digitale handtekening ziet er op papier zeer vreemd uit, maar zij blijft geprint even geldig als in elektronische vorm*". De stelling van verzoeker, dat een gescande handtekening geen elektronische handtekening is, onderbouwd met één artikel uit de rechtsleer, kan dan ook niet gevolgd worden.

Er kan derhalve samenvattend gesteld worden dat de gescande handtekening die figureert op de bestreden beslissing de digitale afbeelding is die met behulp van scantechnieken van een handgeschreven handtekening is gemaakt en dat het daarbij gaat om een gewone elektronische handtekening in de zin van artikel 2, tweede lid, 1° van de wet van 9 juli 2001 (cf. RvS 24 september 2010, nr. 207.655; RvS 24 september 2010, nr. 207.656).

Uit artikel 4, § 5 van de wet van 9 juli 2001 volgt dat aan de gescande handgeschreven handtekening geen rechtsgeldigheid kan worden ontzegd en dat de gescande handgeschreven handtekening niet als bewijsmiddel mag worden geweigerd louter op basis van het feit dat het slechts een gewone elektronische handtekening betreft. Tevens volgt hieruit dat een gewone elektronische handtekening als een equivalent van een klassieke handgeschreven handtekening kan worden beschouwd indien zij de functies vervult die aan de handgeschreven handtekening worden toegekend.

De rechtsleer kent aan de geschreven handtekening unaniem de dubbele functie toe van identificatie van de ondertekenaar en van toe-eigening van de inhoud van het ondertekende stuk door de ondertekenaar. Een derde functie vloeit voort uit het gebruik van papier als drager van de handtekening: papier heeft als eigenschap dat elke latere verandering aan de akte onmiddellijk kan opgemerkt worden en draagt op die manier bij tot de integriteit van de inhoud van de akte (cf. J. DUMORTIER en S. VAN DEN EYNDE, "*De juridische erkenning van de elektronische handtekening*", in *Computerrecht 2001/4*, p. 187).

Uit de door de verwerende partij ter terechtzitting neergelegde nota van 1 september 2009 blijkt dat de gescande handtekening enkel gehanteerd wordt binnen het evibel-systeem waarmee elektronische beslissingen worden aangemaakt. Uit deze nota blijkt voldoende duidelijk dat het niet volstaat voor een onbevoegde persoon om toegang te krijgen tot de PC van een bevoegd ambtenaar om via de aanmaak van een beslissing, via het softwareprogramma "word" of "wordperfect" de elektronische handtekening van de bevoegde ambtenaar te "plakken" in een zelfgemaakte beslissing. Een onbevoegde persoon moet zich dan al meester maken van de persoonlijke login van de PC en van het gecrypteerde wachtwoord van het evibel-systeem om een beslissing te kunnen aanmaken en er de handtekening van een bevoegd ambtenaar op te "plakken". De Raad neemt dan ook aan dat het systeem van de verwerende partij waarbinnen elektronische beslissingen aangemaakt worden met een elektronische handtekening, voldoende beveiligd is om te verhinderen dat iemand anders toegang zou hebben gehad tot de elektronische handtekening en hoedanigheid van attaché B.D. zodat aangenomen kan worden dat de bestreden beslissing wel degelijk uitgegaan is van attaché B.D, wiens bevoegdheid om een dergelijke beslissing te treffen niet betwist wordt door verzoeker.

Concluderend dient de Raad te stellen dat de omstandigheid dat de handtekening van attaché B.D. een gescande handgeschreven handtekening betreft geen afbreuk doet aan de rechtsgeldigheid van de beslissing. De verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing getroffen werd door een persoon die daartoe niet gemachtigd werd of de schending vormt van een substantiële vormvereiste.

Uit het voormelde blijkt eveneens dat er geen sprake is machtsoverschrijding of van een schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, van de zorgvuldigheidsverplichting en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955

(hierna verkort het EVRM). Tot slot meent verzoeker dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“4.2.1.

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoeker een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan de verzoeker mede te delen dat zijn aanvraag niet in overweging genomen wordt.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

4.2.2.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft bij een asielaanvraag enkel de bevoegdheid om na te gaan of er al dan niet nieuwe gegevens werden aangebracht.

In beide gevallen put de Dienst Vreemdelingenzaken zijn bevoegdheid ter zake uit.

4.2.2.1.

In concreto heeft de verzoeker volgende nieuwe gegevens aangebracht :

Een bundel van een vzw ter ondersteuning van de holebi-rechten met artikels over de situatie in Gambia ten overstaan van homoseksualiteit ;

Een ansichtkaart geschreven door een vriend ;

Een opsporingsbericht van de politie ;

2 enveloppen waarin de ansichtkaart en het opsporingsbericht verstuurd zijn.

4.2.2.2.

Geheel ten onrechte oordeelde de Dienst Vreemdelingenzaken dat er geen nieuwe gegevens werden aangebracht.

"Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpcedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980."

4.2.2.3.

Uiteraard gaat deze motivatie in tegen de stukken. De verzoeker heeft immers wel degelijk nieuwe stukken en gegevens overgelegd, met name :

Een bundel van een vzw ter ondersteuning van de holebi-rechten met artikels over de situatie in Gambia ten overstaan van homoseksualiteit ;

Een ansichtkaart geschreven door een vriend ;

Een opsporingsbericht van de politie ;

2 enveloppen waarin de ansichtkaart en het opsporingsbericht verstuurd zijn.

4.2.2.4.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigde in een arrest met nr. 62.214 dd. 27/05/2011 een weigering tot in overwegingname omdat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn bevoegdheid te buiten ging:

"Waar de gemachtigde echter vervolgens stelt dat "het district waaruit betrokkene afkomstig is ook niet vermeld staat op het meest recente UNHCR-advies", en hiermee dus zelf een onderzoek lijkt te hebben gevoerd naar de gegrondheid van de vraag van verzoeker om subsidiaire bescherming, merkt de Raad op dat de gemachtigde van de staatssecretaris hiermee zijn bevoegdheid in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet te buiten gaat."

Deze vernietiging heeft eveneens gevolgen voor de bestreden beslissing.

Inderdaad, de Dienst Vreemdelingenzaken voert eveneens een onderzoek uit in voorliggende zaak :

"Overwegende dat dit document een duidelijk gesolliciteerd karakter heeft.

(...)

Overwegende dat betrokkene een opsporingsbericht van de politie op datum van 15.09.2009 voorlegt. Overwegende dat betrokkene dit document reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn drie vorige asielaanvragen.

(...)

Bijgevolg motiveert de bestreden beslissing geheel ten onrechte dat de verzoeker geen nieuwe gegevens voorlegt en voert de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte zelf een onderzoek uit naar de gegrondheid van de vraag tot bescherming

4.3.

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetsbepalingen."

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en niet in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoeker laat in zijn middel na aan te geven in welke mate de bestreden beslissing artikel 9ter van de vreemdelingenwet schendt. Dit middelenonderdeel is derhalve onontvankelijk.

De Raad stelt vast dat verzoeker tevens nalaat aan te geven welke "algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur" hij geschonden acht. Het is niet aan de Raad dit te specificeren (RvS 22 november 2005, nr.151.540). Ook dit middelenonderdeel is onontvankelijk.

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name naar artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die er aan ten grondslag liggen, met name dat de drie vorige asielaanvragen tot een negatieve beslissing hebben geleid en dat verzoeker bij zijn vierde asielaanvraag verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing dat verzoeker een bundel van een VZW voorlegt waarbij wordt opgemerkt dat verzoeker zich met deze bundel opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven en wenst aan te tonen dat die nog steeds actueel zouden zijn; vervolgens merkt de verwerende partij op dat deze bundel vier artikels bevat i.v.m. de situatie van homoseksualiteit in betrokkene land van herkomst, waarbij wordt opgemerkt dat deze artikels geen betrekking hebben op de persoonlijke situatie van verzoeker en dat verzoeker bij zijn eerste asielaanvraag reeds artikels voorlegde over de negatieve houding die men in Gambia heeft t.o.v. homoseksualiteit, en dat verzoekers asielaanvraag desondanks negatief werd afgesloten. Verder motiveert de verwerende partij dat verzoeker een ansichtkaart, geschreven door een vriend voorlegt, waarbij wordt opgemerkt dat dit document een duidelijk gesolliciteerd karakter heeft. Tevens wordt ook vermeld dat verzoeker een opsporingsbericht van de politie op datum van 15 september 2009 voorlegt, waarbij wordt gesteld dat hij dit document reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn drie vorige asielaanvragen. In de bestreden beslissing wordt ook nog aangegeven dat verzoeker twee enveloppen voorlegt waarin de ansichtkaart en het opsporingsbericht werden verstuurd, waarbij wordt opgemerkt dat deze enveloppen enkel bewijzen dat er twee verzendingen naar betrokkene gebeurden, zonder aanduiding van wat er verzonden zou zijn. Verder wordt ook nog gemotiveerd dat verzoeker nog een brief van hem aan zijn oom voorlegt op datum van 16 juni 2010, waarbij wordt opgemerkt dat deze brief bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Tot slot motiveert de bestreden beslissing dat een brief van zijn oom gericht aan verzoeker op datum van 20 juli 2010 werd voorgelegd waarbij wordt opgemerkt dat hij deze brief reeds voorlegde bij zijn vorige asielaanvraag. De verwerende partij concludeert dat verzoeker geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het normdoel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker lijkt in zijn middel aan te geven dat de motivering van de bestreden beslissing echter niet afdoende en draagkrachtig is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan het toepasselijke wetsartikel.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden voorgelegd:

- nieuw moeten zijn, *i.e.* niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, *i.e.* ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verzoeker betoogt dat de stukken die hij neerlegde nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Hij verwijst enkel opnieuw naar de stukken die hij heeft neergelegd. De Raad merkt op dat het enkele feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de verwerende partij op zich niet volstaat om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te leiden. Verzoeker gaat op geen enkel punt in op de concrete motivering van de bestreden beslissing betreffende de door hem neergelegde stukken.

Met zijn betoog toont verzoeker niet aan dat de motivering op dit punt niet afdoende zou zijn.

Vervolgens verwijst verzoeker naar een arrest van de Raad waarbij een beslissing van weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag werd vernietigd om reden dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn bevoegdheid te buiten was gegaan. Verzoeker meent dat in zijn zaak hetzelfde kan worden geconcludeerd en dit om reden dat door de verwerende partij werd vastgesteld dat de ansichtkaart een gesolliciteerd karakter heeft en dat hij het opsporingsbericht reeds naar voor had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn drie vorige asielaanvragen.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112 420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er *“ernstige aanwijzingen”* bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève

of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. Dienaangaande is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om de ansichtkaart waarvan niet betwist wordt dat deze een gesolliciteerd karakter heeft niet te beschouwen als een nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat de verwerende partij hierdoor haar bevoegdheid heeft overschreden.

Wat betreft het opsporingsbericht wordt duidelijk aangegeven dat verzoeker dit eerder had kunnen neerleggen, met name bij zijn vorige asielaanvragen. Een van de voorwaarden om als nieuw element te kunnen worden beschouwd in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is dat het voorgelegde stuk betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen en dat is nu net wat *in casu* wordt betwist door de verwerende partij. Immers wordt met verwijzing naar de datum van dit stuk aangegeven dat verzoeker dit stuk eerder had kunnen aanbrengen. Verzoeker onderneemt geen enkele poging om deze motivering te weerleggen en toont aldus niet aan dat de vaststellingen van de verwerende partij kennelijk onredelijk zijn. Ook op dit punt maakt verzoeker niet aannemelijk dat de verwerende partij haar bevoegdheid te buiten is gegaan.

Verzoekers betoog laat niet toe te besluiten dat de verwerende partij tot een onderzoek ten gronde is overgegaan.

De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, pertinente, afdoende en ter zake dienende motieven.

Verzoekers uiteenzetting laat niet toe te besluiten tot een schending van de motiveringsplicht. Evenmin toont verzoeker aan dat er een manifeste beoordelingsfout werd begaan.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Er dient te worden opgemerkt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op al de tijdens de vierde asielaanvraag aangebrachte elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Verzoeker maakt in het licht van zijn betoog niet duidelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding. Dienvolgens maakt hij een schending van de door hem aangehaalde bepaling geenszins aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU